

Hồi 4

Cứu sư muội lấy bản đồ đổi thuốc

Châu Huệ Anh chưa bao giờ thấy một con chim anh vũ to lớn như thế này, trong lòng thích lắm, bất giác đưa tay vuốt một cái. Quái nhân tóc dài ấy nói: “Đây là con gái của ta, người có thấy nó đáng yêu không?”.

Châu Huệ Anh chép miệng: “Con chim này đương nhiên là đẹp, lão tiên bối chắc đã phí nhiều công phu dạy nó?”.

Quái nhân tóc dài ấy nói: “Từ sau khi ta bị kẻ thù nhốt ở thạch động này, chỉ có con chim anh vũ này làm bạn với ta, nếu không có con chim này ta đã chết đói từ lâu ở chốn này”.

Châu Huệ Anh chợt nhớ đến sư huynh vẫn còn bị điểm huyết nằm ở đấy, nàng ho nhẹ một tiếng rồi bạo dạn nói: “Sư huynh muội chúng tôi bị người ta ép phải rơi vào chốn này, lão tiên bối không thù không oán với chúng tôi, không biết...”.

Quái nhân tóc dài ấy cười rằng: “Chắc người muốn ta giải huyết đạo cho hẳn, đúng không?”.

Châu Huệ Anh nói: “Lão tiên bối võ công cao cường, dù là giải huyết đạo cho chúng tôi, chúng tôi cũng không thể thoát”.

Quái nhân tóc dài cười nói: “Trừ phi ta để cho các người rời khỏi nơi này, nếu không các người đừng hòng”. Nói xong thì phất cánh tay phải về phía Phương Triệu Nam. Phương Triệu Nam thở phì ra một hơi, đứng phất dậy, thấy sư muội vẫn an toàn thì bớt lo hơn, quay mặt sang nhìn thấy một kẻ xấu xí đang nằm trên tảng đá thì giật thót người. Nhưng chàng rất cuộc vẫn là người hiểu biết chuyện giang hồ, sau khi hơi hoảng sợ thì lập tức trấn tĩnh trở lại.

Quái nhân tóc dài ấy có đôi mắt lạnh lùng như điện, bà ta chậm rãi nhìn lướt vào mặt hai người rồi mới hỏi: “Phải chăng các người muốn rời khỏi toà thạch thất u tối này?”.

Kẻ này vui buồn thất thường, khi thì dịu dàng hiền từ, khi thì lạnh lùng như băng tuyết, khiến cho người ta phải sợ hãi. Phương Triệu Nam đưa mắt nhìn sư muội, đáp rằng: “Xin thứ cho vãn bối ngu ngốc, không hiểu ý của lão tiên bối”.

Quái nhân tóc dài cười lên the thé rồi nói: “Nếu các người muốn rời khỏi nơi này, hãy giúp ta làm một chuyện, nếu không muốn rời khỏi nơi này thì cứ ở lại đây với ta, đợi

khi nguyên khí của ta sắp hết, ta lại sẽ cắt đứt vài kinh mạch quan trọng của hai người, khiến cho hai người cũng không thể cử động như ta, ở đây còn có con chim anh vũ này đi tìm thức ăn cho các người, các người không đến nỗi chết đói trong động này”. Bà ta nói ra chuyện ghê gớm như thế mà cứ như chuyện đùa.

Phương Triệu Nam cảm thấy một luồng khí lạnh chạy trong sống lưng, chàng rùng mình một cái rồi cố nở nụ cười: “Không biết lão tiền bối muốn chúng tôi làm chuyện gì, xin hãy cứ nói ra để chúng tôi suy nghĩ, nếu đủ sức làm thì sẽ hứa ngay”.

Quái nhân tóc dài đột nhiên trở nên dịu dàng, cười rằng: “Nói ra chẳng có điều gì khó khăn, chỉ cần các người cố gắng thì có thể làm được...” bà ta giở tấm bản đồ bằng gấm màu vàng trong tay lên rồi lại nói: “Hãy dùng bức huyết kỳ đồ này đi đổi lấy chút thuốc cho ta rồi đem về đây”.

Châu Huệ Anh vội nói: “Sao mà được? Đây là vật cha tôi bảo tôi phải tặng cho người khác, sao có thể tùy tiện để tiền bối đổi thuốc?”.

Quái nhân tóc dài ấy cười khanh khách một hồi rồi nói: “Cái gì, bức huyết kỳ đồ này là của cha người?”.

Châu Huệ Anh nói: “Có phải là của cha tôi hay không, tôi không rõ lắm, nhưng bức bản đồ này chính tay cha tôi đã giao tôi đã giao cho tôi, bảo tôi phải tặng cho người ta”.

Quái nhân tóc dài ấy lạnh lùng nói: “Thôi được! Người đã không chịu bỏ bức huyết kỳ đồ này thì cứ ở lại trong thạch động, suốt đời này đừng hòng ra ngoài nữa”.

Châu Huệ Anh ngăn người ra, giận dữ nói: “Tiền bối cứ ép người ta như vậy, khiến cho người ta khó mà tâm phục được”.

Quái nhân tóc dài ấy cười rằng: “Nếu là trước khi ta bị ám toáng, những kẻ nói chuyện như người có mười mạng cũng không đủ, mấy năm nay ta sống trong thạch động, lửa giận đã giảm không ít, người muốn sao mới phục đây?”.

Phương Triệu Nam đã biết bà ta võ công cao cường, chỉ cần nhấc tay là có thể dòn sứt muội và mình đến chỗ chết, chỉ e Châu Huệ Anh lại nói ra những lời khó nghe chọc giận bà ta đến nỗi cả hai chẳng còn cơ hội sống sót. Vì thế chàng vội vàng nói chen ngang vào: “Lão tiền bối muốn chúng tôi lấy bản đồ đổi thuốc, nhưng xin hãy nói lai lịch của bản đồ này cho chúng tôi biết để khỏi bị người ta lừa”.

Quái nhân tóc dài hơi trầm ngâm rồi nói: “Hiện nay trong võ lâm kẻ biết bí mật của bản đồ này e rằng chỉ có vài người, các người lại có chút võ công, dù cho mang theo

bản đồ này cũng vô dụng, gặp phải những kẻ không biết bí mật của bản đồ, bản đồ này chẳng đáng một xu, nếu gặp kẻ có hiểu biết sẽ mang họa sát thân”.

Phương Triệu Nam nghe mà giật mình, nhủ thầm: “Xem ra cả nhà sư phụ gặp tai họa chính là bức bản đồ này, không biết bức bản đồ này có gì quý giá mà có thể khiến cho sư phụ liều mạng không chịu trao nó cho người ta”. Thế rồi mới giả vờ thản nhiên cười: “Bức họa đồ này đáng giá bao nhiêu? Dù cho là của một vật danh gia cũng không đến nỗi phải mất mạng”.

Quái nhân tóc dài cười lạnh một tiếng: “Trẻ con biết cái gì, bức bản đồ này là do năm xưa thần y Đơn Sỹ La vẽ ra, gọi là Huyết kỳ đồ, chính là nơi giấu thuốc mà ông ta đã bào chế nên. Nghe nói nơi ấy ngoại trừ giấu những phương thuốc bí mật của ông ta, còn có hai cây cỏ lạ, quý giá vô cùng. Thần y La Huyền không những tinh thâm y thuật, biết bào chế các loại thuốc mà võ công đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hoá, không biết có bao nhiêu người nghe tiếng mà đến cầu khẩn đều không có duyên gặp ông ta. Sáu mươi năm trước, người trong giang hồ đồn rằng ông ta đã qua đời, chỉ để lại cho nhân gian bức Huyết kỳ đồ này và một truyền nhân của ông ta, thật ra đó chỉ là lời đồn, bình sinh La Huyền chưa bao giờ chính thức nhận đệ tử, người ấy chẳng qua có duyên gặp mặt La Huyền một lần, đã ở với ông ta ba ngày. Nhưng y đã thu được nhiều lợi ích, thật ra, y chỉ học được một phần mười khả năng của La Huyền, nhưng hiện nay đã là cao nhân trong chốn võ lâm”.

Phương Triệu Nam nghe mà trợn tròn hai mắt: “Nhân vật đấy là ai?”.

Quái nhân tóc dài tựa như đã nói hết, thở dài một tiếng, không thèm trả lời câu hỏi lúc nãy mà nói: “Chuyện ta muốn các ngươi là ta muốn các ngươi hãy đến tìm kẻ tự xưng là truyền nhân của La Huyền tên gọi Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ, dùng Huyết kỳ đồ để đổi lấy Cửu chuyển tục mệnh sinh cơ tán của hấn ta”.

Châu Huệ Anh lướt mắt nhìn người ấy, nàng thấy từ dưới bụng bà ta da thịt đã tiêu tan hết, lòng nhủ thầm rằng: “Nửa thân dưới của bà không những da thịt đã tiêu tan mà gân huyết cũng đã khô cạn, dù cho có tiên đơn linh dược cũng không thể làm cho da bà mọc lại”.

Phương Triệu Nam đưa mắt nhìn quái nhân, trong lòng cũng thầm tính rằng: “Võ công của người này hơn sư muội và mình nhiều, nếu đêm nay không chịu hứa với mục ta e rằng khó rời khỏi thạch động, mà nếu hứa với mục ta lại không thể bội ước”.

Chỉ thấy quái nhân tóc dài ấy cười thê thảm, nói: “Nếu các ngươi có thể tìm cho ta Cửu chuyển tục mệnh sinh cơ tán, giúp ta giữ được tính mạng, ta cũng không quên ơn các ngươi, sẽ truyền cho các ngươi ba loại võ công đặc ý nhất trong đời ta. Chỉ cần các

người có thể học được bảy phần, tuy ta không dám nói trên thiên hạ này khó gặp địch thủ, nhưng cũng đủ cho các người dùng cả một đời, các nhân vật bình thường trong giang hồ tuyết đối không phải là đối thủ của các người. Ta bình sinh chưa bao giờ cầu cạnh người khác, đêm nay phá lệ nói với các người nhiều lời như thế, các người có chịu giúp ta hay không, hãy suy nghĩ rồi nói". Nói xong thì chậm rãi nhắm mắt lại. Những lời nói này rất khéo léo, hoàn toàn khác với lúc trước.

Phượng Triệu Nam nhíu mày, quay mặt nhìn sang sư muội, Châu Huệ Anh cũng đang rầu rĩ, cả hai không thể nào nói chuyện với nhau, chỉ đành đưa mắt nhìn nhau mà thôi.

Hai người trầm ngâm một lúc lâu, Châu Huệ Anh mới nhẹ thở dài, nói: "Làm thế nào đây? Cha đã bảo muội đem vật này đến tay Hà Lĩnh, nếu muội không nghe lời căn dặn của người, thì người sẽ giận, chao ôi! Chuyện này thật là khó".

Quái nhân tóc dài ấy chợt mở to hai mắt nhìn trời, nói tiếp: "Trời sắp sáng, ta bị bôi chất độc tiêu xương ta da, nếu tiếp xúc với ánh sáng, độc tính sẽ lập tức phát tác, trong chốc lát da thịt toàn thân sẽ tiêu tan mà chết".

Phượng Triệu Nam đột nhiên nghiêm mặt, nói: "Thế này nhé! Lão tiên bối cứ giữ vãn bối ở trong thạch thất này làm con tin, sư muội tôi sẽ đem Huyết kỳ đồ đi tìm Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ, đổi Cửu chuyển tục mệnh sinh cơ tán, khi nàng đem thuốc về, bà sẽ thả chúng tôi rời khỏi nơi này".

Chợt nghe có tiếng con chim anh vũ kêu lên: "Mẹ, trời đã sáng, trời đã sáng". Rồi vỗ đôi cánh bay vút ra khỏi thạch động.

Quái nhân tóc dài chợt vươn cánh tay phải, giở Phượng Triệu Nam lên, nói: "Để người ở đây, chi bằng cứ để sư muội của người, ta nhiều nhất có thể chống chọi ba tháng, chúng ta hãy cứ lấy ba tháng làm kỳ hạn. Nếu trong vòng ba tháng mà người không thể đem thuốc về đây, ta sẽ bóp chết ba trăm sáu mươi khớp xương của sư muội người để cho ả chịu mọi đau đớn, chôn thân cùng với ta trong thạch thất này". Rồi cánh tay vươn dài ra, đẩy Phượng Triệu Nam ra khỏi thạch động. Thạch động này vốn là một cánh cửa đá do người ta đục thành, rộng khoảng hai thước, Phượng Triệu Nam bị bà ta giở lên, kinh lực trong toàn thân mất hết, không còn sức chống trả nữa, mặc cho người ta đẩy ra bên ngoài.

Chàng chỉ cảm thấy một dòng nước lạnh từ trên đầu tưới xuống. Té ra bên ngoài thạch động ấy là một dòng suối, cách cửa động ba bốn thước có một tảng đá nhô ra rất lớn, tảng đá này bị dòng suối tuôn xuống, tạo thành một cái đầm sâu rộng năm, sáu thước.

Phương Triệu Nam trên đầu thì bị nước suối đổ xuống, từ dưới gối trở xuống thì ngập vào trong đầu nước, gió núi thổi tới lạnh thấu xương, chàng bất giác rung mình hai cái. Trong thạch động lại truyền ra giọng nói của quái nhân tóc dài: “Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ đang ở núi Cửu Cung tại đất Tương, bức Huyết kỳ đồ này là vật y muốn tìm, đem đổi lấy Cửu chuyển tục mệnh sinh cơ tán của y không phải là chuyện khó. Thế nhưng, không thể tiết lộ là đổi vật này cho ta, nếu không sẽ gặp họa sát thân, kỳ hạn ba tháng sẽ qua rất mau, người có thể trở về theo hẹn hay không, phải xem người có coi trọng chuyện sống chết của sư muội người hay không”. Lời vừa xong, Phương Triệu Nam chợt cảm thấy người hẫng một cái, ùm một tiếng, cả người đều rơi vào trong đầm nước, chàng vội vàng đề khí vọt lên trên mỏm đá, chàng đưa tay sờ sau cổ, thấy bức bản đồ. Té ra khi quái nhân ấy buông tay thì đã nhét tấm bản đồ vào cổ áo của chàng. Ngẩng đầu nhìn qua, tấm cửa đá ấy đã đóng lại. Chàng đứng lặng nhìn tấm cửa đá đóng chặt, trong lòng dâng lên bao nỗi cảm khái, giả sử không thể gặp được Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ, không thể về đúng kỳ hẹn, hậu quả càng khó tưởng tượng hơn, thù của sư phụ chưa trả, chuyện sống chết của Trương sư bá chưa biết, sư muội lại bị bà già quái dị giữ trong thạch động, hậu quả sau này vẫn chưa tính được...

Không biết đã qua bao lâu, chợt nghe trên đỉnh đầu vọng lại tiếng nói nghe rất trong trẻo: “Mặt trời đã lên, mặt trời đã lên”. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy con chim anh vũ màu trắng lúc này bay ra khỏi thạch thất cứ lượn vòng trên không, dưới ánh nắng mặt trời, màu lông trắng như tuyết sáng rực, trông đáng yêu vô cùng. Chàng lắc người cho nước rơi xuống, thở dài một hơi, sau khi trấn tĩnh trở lại thì nhìn xuống. Mõm đá này cách đáy vực khoảng mười trượng, ở vách đá có nhiều cây tùng lùn có thể đặt chân được. Chàng vung vẩy tay chân cho khỏi bị tê cóng, đề chân khí lên đan điền, chậm rãi đi xuống. Con chim anh vũ trắng ấy tựa như có ý dẫn đường cho chàng, từ đầu đến cuối vẫn chậm rãi bay phía trước mặt chàng. Phương Triệu Nam được con chim anh vũ trắng dẫn đường, không quá giờ ngộ thì đã ra khỏi sơn cốc. Ra đến cửa cốc, con chim anh vũ ấy chợt bay một vòng, vẫy cánh kêu một tràng dài, phóng thẳng lên trên không, trong chớp mắt đã lẫn vào mây. Phương Triệu Nam ngẩng đầu nhìn bóng dáng con chim anh vũ dần khuất, người ngẩn ra, lòng lại nghĩ đến những chuyện lạ mấy ngày nay gặp phải, tuy chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi nhưng đầy nguy hiểm và quái dị. Chàng buồn bã thở dài, buồn bã xoay người, nghĩ rằng: “Sư phụ, sư mẫu vì Huyết kỳ đồ mà không tiếc thân, mình thì lại mang Huyết kỳ đồ đem dâng cho người, sư phụ có linh thiêng chắc chắn sẽ rất tiếc nuối. Nhưng nếu không nghe lời bà già quái dị ấy đem bản đồ đổi thuốc, mình cũng chẳng còn cách nào cứu sư muội ra...” nghĩ đến đây thì đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác hiếu kỳ, thầm nhủ rằng: “Theo lời bà ta, bức Huyết kỳ đồ này là vật vô giá,

sao mình không mở ra xem thử”. nghĩ như thế rồi mới tìm một nơi yên tĩnh, lấy bức bản đồ ra trải xuống đất.

Cúi đầu nhìn xuống, chàng thấy một mảng màu đỏ đập vào mắt trông rất nhức mắt, bức bản đồ này khác hẳn mọi bức bản đồ khác, trước tiên trên tấm vải màu vàng có bôi một lớp màu đỏ như máu, mở tấm bản đồ ra khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi. Từng đường màu đen ngang dọc đan xen vào nhau tạo thành một tấm bản đồ có dạng lưới nhện, màu đen lúc đậm nhạt, nét bút lúc thô lúc nhỏ, trông rất rối rắm, ở giữa bức bản đồ là một mảng màu trắng, có viết một dòng chữ nhỏ: “Tam tuyết hộ bảo, ngũ độc thủ đơn, âm phong liệt diện, khung cực biến hoá, thiên cổ ảo mật, khởi dung vọng tham, tiện nhập huyết trì, la họa mạt oán”. Phương Triệu Nam nhìn một hồi thì đã thấy một chút manh mối, nhủ thầm: “Bức bản đồ như thế này có gì đáng quý, dù nếu đúng như lời bà ta nói, trong huyết trì có giấu y thư linh dược của La Huyền, nhưng không ghi rõ y thư và linh dược đặt ở đâu, lại không nói huyết trì ở đâu, dù cho có được tấm bản đồ này cũng chẳng có ích gì”. Thế rồi chàng gấp tấm bản đồ lại cất vào lòng, tiếp tục lên đường, đưa mắt nhìn ra xa thì bỗng bề chẳng có người, chàng lập tức thi triển thuật khinh công phóng về pth. Trong lòng chàng lo lắng sự an nguy của sư muội, nên đi đường ngày đêm không nghỉ, đến ngày hôm nay thì đã đến núi Cửu Cung. Núi Cửu Cung là ngọn núi chính trong dãy Mạc Khuu, thế núi hiểm trở, cao vút tận trời, xung quanh mấy trăm dặm có rất nhiều ngọn núi. Phương Triệu Nam nhìn thế núi liên miên, không khỏi sững người ra, trong lòng thầm nhủ: “Xung quanh núi Cửu Cung mấy trăm dặm, có rất nhiều vực sâu núi lạ, trong ngọn núi lớn như thế này, muốn tìm người đâu có dễ. Chỉ trách là mình quá vội quên hỏi bà già quái dị ấy Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ sống ở đâu”. Chàng trầm ngâm một lúc lâu mà vẫn không nghĩ ra cách, cho nên cứ bước thẳng về phía trước. Đang lo lắng thì chợt nghe tiếng gió lướt qua, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy có một con hạc lông xám rất lớn, chụp một con rắn xanh dài khoảng hai thước bay lướt qua. Lòng chợt nảy ra một ý, chàng đã nghĩ ra được cách tìm người mới mẻ. Thế rồi chàng xuống núi mua rất nhiều giấy, nửa tấm vải trắng và một cuộn dây thừng, chọn một ngọn núi cao nhất, chặt một ít cành tre nhỏ, bện thành một cái điều, rồi dùng than viết lên tấm vải trắng mấy chữ thật lớn “Vào núi Cửu Cung, đi tìm Tri Cơ Tử”. Sau đó chàng treo tấm vải vào cái điều, chọn một cây tùng cao nhất, cột một đầu dây thừng lên cây. Gió núi thổi mạnh, cái điều bay lên không trung, tấm vải trắng bật ra, bởi những chữ chàng viết rất lớn cho nên trong vòng mấy dặm có thể nhìn thấy được. Phương Triệu Nam sắp xếp đầu đó xong xuôi thì chọn một cây tùng cành lá xum xuê, leo lên ẩn thân trong đó, mở thức ăn ra chờ đợi. Nào ngờ chờ cả buổi chiều mà chẳng thấy động tĩnh gì cho đến khi mặt trời ngả về Tây mà chẳng thấy có người tìm lên đỉnh núi.

Màn đêm trùm xuống, xung quanh càng quạnh quẽ hơn, chỉ có gió núi thổi vi vút bên tai. Phương Triệu Nam dần dần cảm thấy không còn kiên nhẫn nữa, cái lạnh của đêm đông như cắt da cắt thịt, nhưng chàng không thể tìm một nơi để tránh gió, bởi vì nếu làm thế khi Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ tìm đến, thì sẽ mất cơ hội gặp mặt, mà chuyện này thì liên quan đến sự sống chết của sư muội cho nên chàng không thể coi thường. Chàng là người rất thông minh, chỉ hơi suy nghĩ thì đã tìm ra một cách. Chàng nhặt nhiều cành khô cỏ dại chất thành đống rồi đốt lên, gió núi thổi bùng lên ngọn lửa, trong chốc lát ngọn lửa bốc cao. Dưới ánh lửa bập bùng, tấm vải trắng tung bay càng rõ hơn cả ban ngày. Chàng ngẩng đầu lên nhìn con điều gió đang bay lơ lửng trong không trung, nhẹ thả dài một tiếng rồi chậm rãi xoay người, ánh mắt vừa quét tới phát triển thì chàng đã giật mình. Té ra ở sau lưng chàng ba, bốn thước có một cô gái toàn thân mặc đồ trắng, gió núi thổi tà áo tung bay đó chính là nàng thiếu nữ áo trắng mà chàng đã nhiều lần gặp mặt. Nàng đến âm thầm khiến cho Phương Triệu Nam không thể nào biết nàng đến khi nào. Chàng tuy đã gặp vài lần nhưng vẫn chưa nhìn kỹ nàng, đêm nay hai người đứng rất gần, lại dưới ánh lửa sáng rực, cho nên đã thấy rất rõ ràng. Chỉ thấy nàng tóc bới gọn gàng, nét mặt như vẽ, da trắng tựa tuyết, đôi gò má ửng hồng, xinh đẹp đến vô ngần, chỉ là trên mặt rất lạnh lùng kiêu ngạo khiến cho người ta khó biết nàng đang vui hay buồn, Phương Triệu Nam đứng ngẩn ra nhìn thiếu nữ áo trắng ấy một lúc lâu. Nàng không hề tỏ vẻ e thẹn, vẫn đứng lặng ở đấy không nói lời nào cả, hai mắt như làn thu thủy, cứ nhìn thẳng vào Phương Triệu Nam không hề chớp.

Phương Triệu Nam bị nàng nhìn mà cảm thấy bất an trong lòng, hơi ôm quyền nói: “Nơi bãi Triều Dương đã được cô nương giúp đỡ, tại hạ trong lòng rất cảm kích”.

Thiếu nữ áo trắng ấy cười lạnh một tiếng nhưng không trả lời.

Phương Triệu Nam nhướng mày, lại nói: “Cô nương theo dõi tại hạ không biết có dụng ý gì?”.

Thiếu nữ áo trắng chậm rãi đưa mắt nhìn tảng đá cách đó bảy tám thước, lạnh lùng nói: “Lửa đang cháy mạnh, hãy mau vượt thi thể ấy vào trong lửa”.

Phương Triệu Nam nhìn theo tầm mắt của nàng, chỉ thấy ở bên tảng đá có một đại hán mặc kinh trang đang dựa vào tảng đá, trong lòng dâng lên cảm giác lạnh lẽo. Chàng vội vàng bước tới, định thần nhìn lại, té ra đại hán ấy đã bị người ta điểm huyết đạo, đứt khí mà chết nhưng hơi ấm vẫn còn rõ ràng là mới chết không lâu. Ôm cái xác ấy ném vào lửa, nói: “Cô nương ba lần bốn lượt cứu tại hạ, nhưng lại cứ theo đuổi không buông ra, khiến cho tại hạ không thể phân biệt được là địch hay ta, tại hạ tự biết võ công kém xa cô nương lắm, nếu cô nương có lòng muốn giết tại hạ chỉ cần giở tay là được, nhưng

cô nương lại không ra tay hãm hại, rốt cuộc cô nương có ý gì quả thật khiến cho tại hạ chẳng hiểu, mong hãy nói sự thực để giải nỗi thắc mắc của tại hạ”.

Thiếu nữ áo trắng ấy lạnh lùng đáp: “Ta không hề có ý thi ơn đối với người, không cần phải cảm kích, Châu Bội cứu cha mẹ ta một lần, ta phải đáp đền cho con gái và đồ đệ của y, đêm nay là lần cuối cùng ta cứu người, lần sau gặp mặt có lẽ ta sẽ giết người”. Nói xong thì không đợi Phương Triệu Nam trả lời, xoay người bước đi.

Phương Triệu Nam nhìn theo bóng dáng mỹ miều của nàng, trong lòng thầm nhủ: “Cô nương này xem ra tuổi không quá mười tám, mười chín, nhưng lạnh lùng tựa như đã mất hết thất tình lục dục...” Đang lúc suy nghĩ thì chợt nghe một tràng cười lớn vang lên, thiếu nữ áo trắng ấy nghe tiếng cười thì đột nhiên phóng người đi mất, trong chớp lát đã mất dạng, đến khi tiếng cười ấy vang lên đến đỉnh núi, thiếu nữ áo trắng ấy đã ẩn thân từ lâu. Phương Triệu Nam định tìm nơi ẩn nấp thì đã muộn một bước, người ấy đã lên đến đỉnh. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ông già gầy ốm, người mặc áo màu xanh, tuổi trên dưới lục tuần tay chống gậy trúc, phóng nhanh tới. Người này tuổi tác tuy đã cao nhưng bước đi vẫn nhanh nhẹn như bay, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Phương Triệu Nam, hai mắt như điện, lướt nhìn Phương Triệu Nam.

Chợt ông ta chống mạnh cây gậy trúc xuống kêu vù một tiếng, phóng người lên lướt qua đỉnh đầu Phương Triệu Nam, trong khoảnh khắc đã hạ xuống bên cạnh đồng lửa.

Cây gậy trúc trong tay phát một cái, lập tức hất cái xác ở trong lửa ra, lại vung tay một cái, ném cái xác ấy ra xa đến hai trượng, lạnh lùng quát: “Người bị thiêu trong lửa là ai?”.

Phương Triệu Nam nhìn thấy ông ta hất cái xác ra khỏi đồng lửa, biết được khinh công, thủ pháp, thân pháp, nội công của người này đều rất thâm sâu, thâm đề cao cảnh giác, cười rằng: “Ngài có phải là Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ, Ngôn lão tiên bối hay không?”.

Ông già ấy trả lời: “Đúng vậy, người tìm ta có chuyện gì?”.

Phương Triệu Nam nói: “Vãn bối mến mộ lão tiên bối đã lâu, đến núi Cửu Cung muốn gặp lão tiên bối một lần”.

Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ ngẩng đầu lên nhìn tấm vải trắng đang bay phấp phật, cười lạnh một tiếng: “Chắc là người đã nghĩ ra cách tìm người này nhưng không biết có chuyện gì cầu cứu?”.

Phương Triệu Nam hơi trầm ngâm, nói: “Ngôn lão tiên bối hiểu biết huyền cơ, danh lừng giang hồ, chắc chắn là bậc cao nhân, cho nên vẫn bối mang trong mình một báu vật đến tìm...”.

Ngôn Lăng Phủ lắc đầu, cười lạnh nói: “Có phải người muốn tặng báu vật này cho lão phu không?”.

Phương Triệu Nam nói: “Lão tiên bối quả nhiên một lời đã trúng đích...”.

Ngôn Lăng Phủ chợt đập mạnh cây gậy trúc trong tay khiến cho cát đá tung bay, giận dữ nói: “Lão phu bình sinh chỉ biết tặng đồ cho người khác, chứ không nhận quà tặng của ai bao giờ, tấm thịnh tình ấy lão phu sẽ nhận lãnh, còn tặng vật thì không cần”.

Phương Triệu Nam cười nói: “VẬY CŨNG CHƯA CHẮC, VẬT VĨN BỐI MANG TRONG NGƯỜI RẤT ĐẶC BIỆT, CÓ LẼ ĐÓ CHÍNH LÀ VẬT LÃO TIÊN BỐI NGÀY ĐÊM MONG MUỐN”.

Ngôn Lăng Phủ giận dữ nói: “Lão phu coi như mình châu ngọc thạch tựa như cỏ rác, phú quý danh lợi tựa như phù vân, trong thiên hạ có vật nào có thể khiến cho lão phu động tâm?”.

Phương Triệu Nam nói: “Lão tiên bối đừng quá tự tin, vật này của vẫn bối trên đời chỉ có một...”.

Ngôn Lăng Phủ lạnh lùng nói: “Dù là vật hiếm có trên đời cũng khó lay động lòng lão phu, người đã dám đến núi Cửu Cung tìm lão phu, chắc là đã biết quy tắc của ta, trong phạm vi mười dặm không được đả thương người”.

Phương Triệu Nam cười nhạt: “Xin thứ cho vẫn bối hiểu biết kém cỏi, chưa từng nghe quy tắc này của lão tiên bối”.

Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ cười lạnh rằng: “HỂ LÀ NHỮNG NGƯỜI BIẾT TA THÌ PHẢI BIẾT QUY TẮC NÀY, NGƯỜI KHÔNG BIẾT RÕ RÀNG ĐÃ COI THƯỜNG TA, LẠI DÁM TÙY TIỆN ĐẢ THƯƠNG NGƯỜI, CHẮC LÀ TRONG NGƯỜI CÓ TUYỆT KỶ, LÃO PHU SẼ DẠY NGƯỜI VÀI CHIÊU VÕ CÔNG RỒI HÃY NÓI” nói rồi cây trượng trong tay đánh vù xuống đầu chàng.

Phương Triệu Nam thấy ông ta tùy ý ra tay, trượng phong lại rất mạnh mẽ, trong lòng kinh hãi lách người qua né được thế trượng. Rồi chàng giả vờ bình tĩnh, ngửa mặt cười lớn nói: “Võ lâm đồn rằng Tri Cơ Tử tài trí hơn người, nay gặp mặt mới biết không phải như thế, thật sự khiến cho người ta rất thất vọng, nếu biết sớm như thế thì vẫn bối không cần lặn lội đường xa đến đây”.

Ngôn Lăng Phủ cười khà khà nói: “Người dám giết người thiêu xác ở gần chỗ của lão phu, sự thật rành rành ở đây còn dám ngụy biện?”.

Phương Triệu Nam nghĩ bụng: “Kẻ này rõ ràng là bị thiếu nữ áo trắng giết chết, nếu mình thừa cơ mượn tay ông già này trừ đi kẻ theo dõi mình thì quả là một chuyện vẹn cả đôi đường, dù cho không thể giết chết thiếu nữ áo trắng ấy chí ít cũng có thể khiến cho bọn chúng kiêng dè”. Đang đang định nói ra sự thực, chàng lại chợt nhủ rằng: “Nàng đã mấy lần có ơn cứu mạng của mình, mình há lại lấy oán trả ơn”. Thế rồi mỉm cười: “Vãn bối mang trong người bảo vật đến đây, đương nhiên khiến cho kẻ khác dòm ngó, vì giữ bảo vật mà giết người cũng là một chuyện bất đắc dĩ, nếu lão tiên bối cố chấp không nhận, vãn bối xin từ biệt ở đây”.

Ngôn Lăng Phủ nói: “Đã tìm đích danh ta, lại giết người ở nơi ta ẩn cư, sao có thể dễ dàng mà bỏ đi?” thế rồi hai vai lắc một cái người đã phóng tới nhanh như tên bắn chặn đường của Phương Triệu Nam.

Phương Triệu Nam đã thấy mình không thể đối phó với đối phương, nếu cứ kéo dài nữa thì chỉ e thật sự chọc giận ông ta, lập tức nghiêm mặt nói: “Lão tiên bối có biết bí mật của huyết trì hay không?”.

Câu nói này quả nhiên có tác dụng rất lớn, Ngôn Lăng Phủ sững người ra, nói: “Cái gì? người đã có Huyết kỳ đồ?”.

Phương Triệu Nam mỉm cười, hạ giọng nói: “Vãn bối đem Huyết kỳ đồ đến đây đổi một loại thuốc của lão tiên bối”.

Ngôn Lăng Phủ không biết là mừng hay lo, gật đầu lia lịa, lẩm bẩm: “Đúng vậy, trên đời này chỉ có một vật đủ khiến cho lão phu động tâm”.

Phương Triệu Nam đang suy nghĩ nhưng miệng thì mỉm cười nói: “Vãn bối tài kém học mọn, tuy có được Huyết kỳ đồ nhưng không thể nào tìm được bí mật của nó, cho nên ngàn dặm đến đây mong đổi một loại linh đơn của lão tiên bối”.

Sau một hồi kích động, Ngôn Lăng Phủ cũng dần dần bình tĩnh trở lại, mỉm cười nói: “Đây không phải là nơi nói chuyện, tiểu huynh đệ hãy đến hàn xá của lão hủ một chuyến”.

Phương Triệu Nam biết thiếu nữ áo trắng theo dõi đến đây đang ẩn thân trên ngọn núi, nếu lúc này mà cứ nhắc chuyện lấy bản đồ đổi thuốc chỉ e sẽ chuốc nhiều rắc rối.

Chàng tuy lo lắng cho sự an nguy của sư muội, trong lòng rất muốn quay về, nhưng cũng đành nhẫn nại mà đáp rằng: “Lão tiên bối đã không chê, vậy vãn bối sẽ cung kính không bằng tuân mệnh”.

Ngôn Lăng Phủ phát cây gậy trúc, chém đứt sợi dây thừng, cánh diều trong không trung lập tức rơi xuống rồi xoay người dẫn đường bước về phía trước.

Phương Triệu Nam theo sát Tri Cơ Tử vượt qua mấy ngọn núi đi vào trong một u cốc.

Trăng thượng tuần đã bò qua núi tuyết, rải ánh sáng xuống chốn núi rừng mêm mông.

Ngôn Lăng Phủ chợt bước chậm lại, cười rằng: “Lão hủ ở trong sơn cốc này, qua hẻm núi sẽ đến”. Đang nói thì đã vượt qua hai hẻm núi, cảnh vật chợt thay đổi, trước mắt là một màu bạc, bên tai tiếng nước rì rào, té ra đó là một cái đầm lớn. Ngôn Lăng Phủ chỉ hai cái gác đổ trên mặt đầm, cười rằng: “Lão hủ sống trên hai cái gác ấy”.

Phương Triệu Nam đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy ba mặt là núi, ở giữa là một cái đầm rộng khoảng hai trăm trượng. Hàng trăm ngàn ngọn thác từ trên những vách núi đổ xuống sáng lấp lánh dưới ánh trăng, ở nơi u cốc có một lối nhỏ khoảng hơn một trượng, ở giữa lại có một lối đi bằng đá rộng khoảng ba thước, nước ở trong đầm chậm chậm chảy ở hai bên lối đi bằng đá ấy tạo thành một dòng suối men theo một bên u cốc chảy ra ngoài. Lối đi bằng đá ấy chỉ khoảng hai trượng, Phương Triệu Nam nhìn cái đầm nước trong xanh, lòng buồn bã, nhủ thầm: “Dù khinh công có giỏi hơn nữa cũng khó vượt qua, trong đầm lại không có chỗ đặt chân, ở bên bờ cũng chẳng có thuyền, chả lẽ ông ta dùng khinh công thượng thừa đạp tuyết không để lại dấu mà qua đầm hay sao? Nếu là như thế đêm nay chắc chắn mình phải để lộ cái dở ra...” đang suy nghĩ thì chợt Ngôn Lăng Phủ thò tay xuống nước khuấy một cái, căn gác ở trên mặt nước chợt chậm rãi trôi tới. Té ra ở trên con đường bằng đá ấy có giấu một sợi dây thừng, một đầu cột với căn gác nhỏ, chỉ cần kéo mạnh một cái, căn gác sẽ trôi vào bờ. Sợi dây thừng ấy giống màu nước cho nên không để ý thì không nhìn thấy được. Trong khoảnh khắc, căn gác nhỏ đã trôi đến bên bờ. Ngôn Lăng Phủ quay đầu cười rằng: “Lão phu phải lo luyện đờn cho nên đã gần hai mươi năm không rời núi Cửu Cung, nước trong đầm này là do nước suối từ trong lòng núi và tuyết tích hàng trăm ngàn năm trên đỉnh núi hợp thành, rất thích hợp cho việc luyện đờn, vì thế lão hủ đã chặt cây đóng thành hai cái gác nổi làm nhà”.

Phương Triệu Nam nói: “Nơi lão tiên bố ẩn cư thật đặc biệt, ở trên gác nổi không những có thể né tránh sự quấy nhiễu của người đời mà những loại dã thú côn trùng cũng không thể xâm nhập”. Chàng đang nói thì cái gác đã đến bên bờ, Ngôn Lăng Phủ bước lên gác, Phương Triệu Nam đi sát theo sau, rồi Ngôn Lăng Phủ phát tay ra bên ngoài cửa sổ một cái, căn gác nổi trôi ra. Phương Triệu Nam thấy căn gác nổi này không những thiết kế rất tinh xảo, mà bên trong cũng sắp xếp rất cao nhã, Ngôn Lăng Phủ vuốt râu cười nói: “Căn gác này vì lực đỡ có hạn, cho nên không bài trí nhiều, lò luyện đờn và nơi ở của lão hủ ở trong căn gác nổi lớn hơn, ngoại trừ lão hủ và một đồng tử giữ lò, chưa

bao giờ có người thứ ba đặt chân lên gác, hôm nay phá lệ mời tiểu huynh đệ đến tham quan một chuyến”.

Phương Triệu Nam cười rằng: “Đó là nơi bí mật, nếu có điều chi khó khăn, văn bối không cần đến xem”.

Ngôn Lăng Phủ nói: “Hiện nay trên võ lâm tuy có không ít người muốn vào phòng luyện đan của ta, nhưng chưa ai được như ý muốn, nay tiểu huynh đệ khác bọn họ, lão hủ đã có lời mời, nếu tiểu huynh đệ không đến thì thật là không nể mặt”.

Phương Triệu Nam cười nói: “Nếu được tấm lòng hậu ái đó, văn bối xin được mở rộng tầm mắt”.

Hai người đang nói chuyện thì căn gác nhỏ đã đến bên căn gác lớn, Ngôn Lăng Phủ đứng dậy dắt Phương Triệu Nam cùng lên căn gác lớn.

Phương Triệu Nam nhìn kỹ căn gác lớn, đó là một căn gác rộng năm gian, bốn bề đều là màu tím, trong phòng có một vật trông như cái đỉnh, bốc khói màu xanh lam lên đến hai thước. Bên cạnh cái lò luyện đơn ấy có một thiếu niên anh tuấn tuổi khoảng đôi mươi mặc bộ y phục màu vàng hai chân để trần, ngồi ngẩn ra nhìn ngọn lửa màu lam bốc lên, vẻ mặt trông rất căng thẳng. Y tựa như không hề biết hai người bước vào nhà, cũng không thèm nhìn đến hai người.

Ngôn Lăng Phủ bước đến bên lò, cúi đầu nhìn lò lửa rồi đột nhiên đưa tay phải, nhẹ nhàng đóng cánh cửa gió ở dưới cái lò, ngọn lửa lập tức giảm xuống. Vẻ mặt căng thẳng của thiếu niên anh tuấn ấy tựa như cũng giảm theo thế lửa, y ngẩng đầu lên nhìn Phương Triệu Nam chậm rãi bước sang một góc. Ngôn Lăng Phủ ngồi xuống, cười rằng: “Ở chốn quê mùa hoang vắng này trong nhất thời khó kiếm thức ngon đãi khách...”.

Phương Triệu Nam cúi người nói: “Nào giám, nào giám...” rồi thiếu niên anh tuấn ấy tay phải bưng một khay trà bằng ngọc trắng, tay trái giơ cao ngọn đèn cây bước tới. Phương Triệu Nam nhờ ánh đèn mới thấy thiếu niên ấy mặt đẹp như ngọc, mày kiếm mắt sao, anh tuấn vô cùng, chỉ có điều bộ dạng trông như ngốc nghếch. Y đặt ngọn đèn cây xuống cái bàn, hai tay bưng khay trà bằng ngọc đến trước mặt Phương Triệu Nam, cúi người dâng lên trà thơm. Phương Triệu Nam nhận lấy chén trà, liên miện nói lời đáp tạ, thiếu niên ấy tựa như không hề nghe lời của Phương Triệu Nam, chỉ hơi mỉm cười mà thối lui, Ngôn Lăng Phủ nhẹ thở dài, chỉ thiếu niên ấy rồi nói: “Đứa trẻ này đã theo hầu ta luyện thuốc mười ba năm, cốt cách tư chất đều rất tốt, có điều bẩm sinh tàn phế, tai không thể nghe, miệng không thể nói...”.

Phương Triệu Nam ngạc nhiên: “Sao? Vị huynh đài này là người câm điếc?”.

Ngôn Lăng Phủ chậm rãi đưa mắt nhìn thiếu niên cầm điếu ấy: “Lão hủ ngoài thuật luyện đơn, cũng có hiểu biết chút ít về thuật bói toán, nếu đứa trẻ này được chữa trị, chắc chắn võ công sẽ rất cao cường, thành tựu khó mà đi lường được, chao ôi! Đáng tiếc! Đáng tiếc!”.

Phương Triệu Nam quay mặt nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên cầm điếu ấy ngồi xếp bằng bên lò luyện đơn đan, hai tay đặt trên đầu gối, ánh mắt không ngừng chuyển động giữ mình với Ngôn Lăng Phủ, môi mỉm cười trông rất đẹp đẽ. Phương Triệu Nam đưa mắt nhìn y nghĩ thầm: “Nhân tài như thế này thật là hiếm có, không ngờ lại bị cầm điếu” rồi chàng không khỏi chép miệng: “Y thuật của lão tiên bối tuyệt thế vô song, chẳng lẽ không có cách nào chữa trị cho y sao?”.

Ngôn Lăng Phủ cười nói: “Bị bệnh bẩm sinh thì không thể nào dùng thuốc cứu chữa, cần phải dùng thuật châm cứu và nội lực thâm hãm đánh thông các huyết mạch trong người của y, rồi phối hợp chữa trị bằng thuốc, lúc đó mới có hy vọng”.

Phương Triệu Nam nói: “Lão tiên bối đã có cách chữa trị, sao không ra tay cứu chữa?”.

Ngôn Lăng Phủ hơi trầm ngâm: “Tiểu huynh đệ có biết thuật coi tướng hay không?”.

Phương Triệu Nam lắc đầu: “Vãn bối ngu dốt, chưa bao giờ biết thuật này”.

Ngôn Lăng Phủ nói: “Nếu lão hủ cố gắng hết sức thì có thể cứu được y, chỉ là chuyện này không phải trong năm ba ngày mà phải mất đến vài ba tháng hoặc cả năm, lại thêm lão hủ không dám chữa trị cho y, bởi vì sẽ gây nên trận hào kiếp cho thế gian, lão hủ làm sao gánh vác nổi!”.

Phương Triệu Nam ngạc nhiên nói: “Sao lão tiên bối lại nói như thế?”.

Ngôn Lăng Phủ nói: “Tiểu huynh đệ hãy xem giữa đôi chân mày của y có phải có một vết dài kéo thẳng lên phía trên hay không, đây chính là điềm cho thấy y là kẻ ác độc nhất, nếu chữa trị khỏi cho y, một khi võ công của y đại thành, võ lâm sẽ gặp đại họa. Mười ba năm nay, y giúp ta căn giữ lò luyện đan, ba giờ cũng làm hết chức phận, chưa bao giờ sai sót, ta đã tận mắt chứng kiến y từ một đứa trẻ bốn, năm tuổi lớn lên. Chúng tôi tuy không có danh phận thầy trò nhưng hơn mười năm nay sớm tối bên nhau, nào có thể chẳng có chút tình cảm. Lão hủ đã từng nhiều lần toan chữa trị cho y, nhưng một là vì vẫn còn thiếu hai loại thuốc, hai là vì không dám nghịch ý trời, gây họa cho giang hồ, cho nên đến nay vẫn chưa dám ra tay chữa trị”.

Phương Triệu Nam hơi suy nghĩ rồi đổi sang chuyện khác: “Vãn bối tuy lần đầu tiên gặp mặt lão tiên bối, nhưng đã từ lâu mến mộ tiếng tăm lão tiên bối, đêm nay được dắt đến phòng luyện đan, thực sự là điều may mắn trong đời của vãn bối”.

Ngôn Lăng Phủ nói: “Nói hay lắm, nói hay lắm, tiểu huynh đệ từ ngàn dặm đến đây, lão hủ hổ thẹn không có gì đãi khách, trong lòng cảm thấy...”.

Phương Triệu Nam vừa nhớ đến sự an nguy của Châu Huệ Anh, trong lòng lo như lửa đốt, tiếc không lập tức lấy bản đồ ra đổi Cửu chuyển tục mệnh sinh cơ tán, nách mọc đôi cánh bay về Bão Mục Cương. Thế rồi lấy Huyết kỳ đồ ra, nói: “Vãn bối đã từng nghe bậc tôn trưởng võ lâm nói đến sự tích thần kỳ của La Huyền lão tiên bối...”.

Ngôn Lăng Phủ tỏ vẻ cung kính, chấp tay trước ngực nói: “Đó là ân sư của lão hủ, là bậc kỳ tài trong ngàn năm nay...”.

Phương Triệu Nam mỉm cười, lòng nhủ thầm: “Xem ra lời của bà già quái dị ấy không phải giả dối, ông già này đã tự nhận là đệ tử của La Huyền”. Thế rồi mới nói tiếp: “Vãn bối cũng nghe trong giang hồ đồn rằng, lão tiên bối là truyền nhân duy nhất của La Huyền đại hiệp vì thế mới ngàn dặm đến đây muốn dùng Huyết kỳ đồ đổi lấy một bình Cửu chuyển sinh cơ tục mệnh tán của lão tiên bối”.

Ngôn Lăng Phủ cười rằng: “Huyết kỳ đồ là vật duy nhất mà ân sư để lại cho thế gian, rất quan trọng đối với lão hủ, chỉ là một bình Cửu chuyển sinh cơ tục mệnh tán nhỏ nhoi làm sao đủ trao đổi, lão hủ sẽ đổi lấy bằng hai lần số ấy, ngoài ra còn tặng thêm mười viên Tịch độc trấn thần kim đan”.

Phương Triệu Nam đứng phắt dậy, hai tay cầm Huyết kỳ đồ mà nói rằng: “Xin lão tiên bối hãy xem qua, coi thử Huyết kỳ đồ này có phải là di vật của La Huyền lão tiên bối hay không?”.

Ngôn Lăng Phủ cung kính đứng dậy, hai tay nhận lấy Huyết kỳ đồ xem kỹ một hồi rồi nói: “Đúng vậy, đúng vậy, chính là thủ bút của ân sư lão hủ”.

Phương Triệu Nam nói: “Chuyện lão tiên bối luyện đan rất quan trọng, vãn bối không dám quấy nhiễu nữa, xin cáo biệt ở đây”.

Ngôn Lăng Phủ gấp Huyết kỳ đồ lại đặt trên bàn rồi cười rằng: “Lão hủ vốn muốn giữ tiểu huynh đệ lại hàn huyên vài ngày, nhưng thấy tiểu huynh đệ vội vã như vậy, chắc là có chuyện hệ trọng, xin hãy đợi một lát, để lão hủ lấy thuốc”. Nói xong thì xoay người bước vào phòng trong.

Một lát sau, Ngôn Lăng Phủ lại chậm rãi bước ra, tay trái cầm hai bình bạch ngọc, tay phải bưng một hộp màu vàng, cười rằng: “Trong hai bình bạch ngọc này là Cửu

chuyển tục mệnh sinh cơ tán, trong hộp này có mười viên Tịch độc trấn thần kim đan. Loại thuốc này tuy không thể cải tử hồi sinh, nhưng có tác dụng giải độc cứu thương rất tốt, tiểu huynh đệ hãy mang trên người cũng có thể phòng thân cứu người”.

Phương Triệu Nam nhận lấy bình bạch ngọc cho vào trong túi, cười rằng: “Lẽ ra phải ở lại thêm vài ngày nhưng vì lão tiên bối phải luyện đan, văn bối lại phải quay về cho kịp cuộc hẹn, chỉ đành cáo biệt từ đây”.

Ngôn Lăng Phủ nói: “Nếu tiểu huynh đệ đã có chuyện gấp, lão hủ cũng không cố giữ nữa”. Nói rồi bước ra cửa, kéo theo Phương Triệu Nam nhảy lên căn gác nhỏ, thò tay xuống nước chụp sợi dây thừng, hơi kéo nhẹ một cái, căn gác nhỏ lướt về phía trước, trong chốc lát đã đến bờ. Phương Triệu Nam nhảy lên bờ, quay đầu ôm quyền cười nói: “Mời lão tiên bối hãy quay về, văn bối lên đường ở đây”.

Ngôn Lăng Phủ nhún người một cái thì đã phóng lên bên cạnh Phương Triệu Nam, nói rằng: “Lão hủ sẽ đưa một đoạn để tỏ lòng cảm kích”.

Phương Triệu Nam mỉm cười, hai người sánh vai phóng về phát triển. Đi được một đoạn, Phương Triệu Nam xoay người chặn Ngôn Lăng Phủ lại, cười rằng: “Lão tiên bối xin hãy dừng bước!”.

Ngôn Lăng Phủ cười nói: “Từ đây đi thẳng về phía Nam khoảng hai mươi dặm, rẽ sang hướng Đông thì sẽ ra khỏi núi rất mau, đi đường hãy cẩn thận, xin thứ lão hủ không thể tiễn nữa”.

Phương Triệu Nam nói: “Nào dám, nào dám, lão tiên bối xin hãy quay về!” rồi xoay người phóng về phía trước. Đi được một đoạn, phía sau chợt vọng lại tiếng gọi của Ngôn Lăng Phủ: “Đứng lại!”.

Phương Triệu Nam ngạc nhiên dừng bước, chàng vừa ngừng lại thì Ngôn Lăng Phủ đã lướt tới bên cạnh. Chỉ thấy ông ta tay cầm gậy trúc, mặt đầy vẻ giận dữ, lạnh lùng nói: “Lão phu bình sinh chưa bao giờ bị ai gạt cả, không ngờ hôm nay lại thua trong tay của một đứa trẻ nhà người”.

Phương Triệu Nam vội vàng hỏi: “Sao? Chẳng lẽ bức Huyết kỳ đồ ấy không phải là thủ bút của La lão tiên bối?”.

Tri Cơ Tử cười lạnh: “Lão phu tự tin mắt vẫn chưa hoa, muốn dùng bức bản đồ giả để gạt ta, đâu có phải chuyện dễ?”.

Phượng Triệu Nam là người thông minh, thấy mặt mũi ông ta như thế, trong lòng đã hiểu vài phần, thở dài nhẹ một tiếng nói: “Lão tiên bối gấp gấp như vậy, phải chăng Huyết kỳ đồ đã bị cướp mất?”.

Ngôn Lăng Phủ ngửa mặt cười ha ha nói: “Không những Huyết kỳ đồ đã bị đánh cắp mà mấy bình linh đơn của lão phu cũng mất”.

Phượng Triệu Nam nhủ thầm: “Chuyện này tám phần là do thiếu nữ áo trắng làm, nhưng hành động của nàng ta quái dị, thân pháp nhẹ nhàng, lai khí vô hình, nếu mình nói với ông ta, ngược lại sẽ chuốc thêm nhiều phiền phức, sự sống chết của sư muội toàn là nhờ hai bình Cửu chuyển sinh cơ tục mệnh tán này. Nếu ông ta vì mất Huyết kỳ đồ mà trút giận vào mình, đòi lại hai bình Cửu chuyển sinh cơ tục mệnh tán thì càng hỏng bét”.

Ngôn Lăng Phủ cầm cây gậy trúc trong tay, nói: “Lão phu không dám trút họa bừa bãi cho người khác, nhưng ta đã sống ở đây gần hai mươi năm, chưa bao giờ xảy ra chuyện này...”.

Phượng Triệu Nam nói: “Nói như thế, lão tiên bối hoài nghi vẫn bối thông đồng với kẻ khác?”.

Ngôn Lăng Phủ nói: “Dù chuyện này sự thực như thế nào nhưng lão phu không thể không nghi ngờ người”.

Phượng Triệu Nam trong lòng lo lắng lắm, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh mà nói rằng: “Lão tiên bối đã nghi ngờ vẫn bối, thật sự vẫn bối có miệng khó cãi, nhưng không biết lão tiên bối sẽ đối xử với vẫn bối thế nào đây?”.

Ngôn Lăng Phủ cười lạnh một tiếng nói: “Trước khi ta chưa điều tra ra rõ sự thực, chỉ có cách tạm thời giữ người ở đây”.

Phượng Triệu Nam nhủ thầm: “Ông già này võ công cao cường, nếu ông ta trở mặt ra tay, mình không thể là kẻ địch của ông ta, chi bằng cứ tạm thời ở lại đây, rồi lại tìm cách trốn chạy, may mà thời hạn vẫn còn sớm, muện một vài ngày có lẽ cũng không có trở ngại gì”. Nghĩ như thế thì mỉm cười nói rằng: “Lão tiên bối nghi ngờ cho vẫn bối, nếu vẫn bối cứ đòi đi thì càng tăng thêm sự nghi ngờ cho lão tiên bối, vậy để chứng minh lòng dạ của vẫn bối, vẫn bối nguyện ở đây mười ngày, đợi lão tiên bối điều tra xong chuyện này, vẫn bối đi cũng không muện”.

Ngôn Lăng Phủ thấy chàng hứa quay trở lại, sắc mặt giãn đi không ít, nhẹ thở dài nói: “Lão phu tự tin những nhân vật nổi tiếng trong võ lâm vùng Giang Nam vẫn còn e ngại lão phu ba phần, kẻ này dám xông lên gác nổi của lão phu, đánh cắp bản đồ và

linh đan, chắc không phải là nhân vật võ lâm vùng này, có lẽ y đã theo dõi người đến núi Cửu Cung”.

Phương Triệu Nam thầm nhủ: “Tình thế trước mắt tuyệt không thể để cho ông ta mượn cơ được”. Lập tức mỉm cười nói: “Lão tiên bối mắt thần như điện, xin hãy xem võ công của vãn bối có đủ ứng phó với lão tiên bối không?”.

Ngôn Lăng Phủ trong một lúc vẫn không hiểu chàng muốn nói gì, hơi ngạc nhiên rồi nói: “Điều này lão phu khó mà nói được, theo ta thấy, tiểu huynh đệ chỉ có thể chống chọi nổi ba mươi chiêu của lão phu”.

Phương Triệu Nam nói: “Lão tiên bối không cần khiêm nhường, vãn bối tự biết nếu lão tiên bối ra hết sức chỉ e vãn bối khó chịu nổi mười chiêu”.

Ngôn Lăng Phủ thầm nói: “Khẩu khí không nhỏ, nếu ta dốc hết sức chỉ e ba chiêu cũng đủ lấy mạng người”. Nhưng miệng thì cười rằng: “Nói hay lắm, nói hay lắm, tiểu huynh đệ đừng quá khách sáo”.

Phương Triệu Nam thản nhiên cười: “Nếu kẻ đánh cắp linh đan và diệp dược theo dõi vãn bối đến đây, tại sao không chịu nửa đường ra tay?”.

Ngôn Lăng Phủ hơi ngạc nhiên rồi lại buông giọng cười: “Tiểu huynh đệ cơ trí hơn người, quả thật khiến cho lão phu khâm phục, chỉ cần lão phu điều tra rõ chuyện này, nếu thực sự không liên quan đến huynh đệ, lão phu không những lập tức để cho huynh đệ trở về mà vẫn không đòi hai bình Cửu chuyển sinh cơ tục mệnh tán và một hộp Tịch độc trấn thần kim đan”. Nói xong thì người đã phóng về phía trước.

- o O o -